

kendes, at den paagældende, hvis Bevilgingen ikke fornyes, har en Adgang til at faa Erstatning.

Jeg vender mig dernæst til Spørgsmaalet om det saakaldte Søndagsforbud i Lovforslagets § 29. Her har Landstinget slettet Adgangen til Indførelsen af Søndagsforbud, den Adgang, der fandtes i Lovforslaget til gennem Kommuneafstemning at udvide Udskænkingsforbudet til at gælde ikke blot om Morgenens, men hele Søndagen, under Henvisning til, at en saadan Gennemførelse af Søndagsforbudet skulde være en utaaelig Tvang. Det forekommer mig, at saadan som Søndagsforbudet var ordnet i Lovforslaget i den Skikkelse, i hvilken det forelaa vedtaget af Folketinget sidst, kan der ikke med Føje gøres nogen Indvending imod det. Thi naar det fastholdes, at det er de kommunale Vælgere, der hver i sin Kommune har Adgang til her at træffe Afgørelsen, forekommer det mig, at man ud fra det folkelige Selvstyres Princip maa anerkende, at de kommunale Vælgere bør have Adgang til hver i sin Kommune at bestemme, hvorledes dette Forhold skal være ordnet.

Jeg vil endelig til Slut gøre et Par Bemærkninger om selve Lovens Overholdelse, thi en saadan Lovgivning maa jo, hvis den skal faa Betydning, gennemføres og overholdes i den Aand, i hvilken den er givet, og det forekommer mig at være ubestrideligt, at den Interesse for denne Lovgivnings Gennemførelse og Overholdelse, der utvivlsomt er i vide Kredse af Befolkningen, ikke helt modsvares, i hvert Fald ikke altid modsvares, af en tilsvarende Forstaaelse af og Interesse for denne Lovgivning hos Politimyndighederne. Under nogle Retssager, jeg i Vinter har ført i Anledning af Forfatteren Harald Bergstedts Angreb paa Politi- og Dommerfuldmægtigen i Sæby, havde jeg paa en særlig iøjnefaldende Maade Adgang til at gøre Erfaringer paa dette Omraade. Da Forfatteren Harald Bergstedt havde fremsat disse meget stærke Angreb paa Politi- og Dommerfuldmægtigen, blev der sendt en Vagtmester fra Statspolitiet op for nærmere at undersøge, om Angrebet var berettiget. Denne Vagtmester i Statspolitiet kom til et Resultat, der foranledigede den højtærede Justitsminister til offentligt at erklære, at der ikke var Fugls Føde paa det af Forfatteren Harald Bergstedt fremsatte Angreb. I Løbet af forholdsvis kort Tid skaffede jeg under Retssagen 16 Vidner, der erklærede, at de ved forskellige Lejligheder havde set den paagældende Politi-

fuldmægtig beruset offentligt i de to Aar, i hvilke han havde været i sit Embede. Det er klart, at naar sligt kan finde Sted, naar vedkommende Politimester kan finde sig i en saadan offentlig Optræden fra vedkommende Fuldmægtigs Side, saa kan de paagældende Politiautoriteter ikke have den Autoritet overfor Befolkningen og ikke den Forstaaelse af dette Spørgsmaal, der er nødvendigt, om denne Lovgivning virkelig skal faa Betydning, og derfor forekommer det mig, at dette, der er et særlig talende Eksempel, men ingenlunde det eneste Eksempel, paa, at det hos Politimyndighederne skorter paa Interesse for denne Lovgivning — en Mangel paa Interesse, der gennem Klager fra Befolkningens Side ikke saa sjældent kommer frem —, rejser det Spørgsmaal, om det ikke vil være rigtigt, at der, saadan som vi har det med Hensyn til anden Lovgivning, f. Eks. Fabriklovgivningen, og saadan som man ogsaa andetsteds har det med Hensyn til denne Lovgivning, indføres en særlig Myndighed, en særlig Institution, der kan bistaa Befolkningen under Gennemførelsen af denne Lovgivning. I hvert Fald, hvis der ikke sker en afgørende Ændring i Politiets Stilling til denne Sag, vil ganske sikkert et saadant Krav bane sig Vej med uimodstaaelig Magt. Denne ringe Interesse fra Politimyndighedernes Side med Hensyn til denne Lovgivning, der saaledes kan spores, viser sig ogsaa uheldig paa et andet Omraade, nemlig med Hensyn til Lovforslagets Bødestemmelser. Bøderne i Lovforslaget er i Forvejen lave, men de bliver i Praksis ofte endnu mere illusoriske, end de i Forvejen er, ved Bestemmelsen om, at saadanne Sager behandles som Politisager, hvilket ifølge Retsplejeloven har den Virkning, at der, naar Straf af Bøde er forskyldt, er Adgang til at afgøre Sagen ved Vedtagelse af en Bøde, ved hvilken den i Loven foreskrevne Størrelse for Bøden ikke er bindende, hvilket kan føre til, at man ved Overtrædelser af denne Lovgivning Gang paa Gang kommer til at staa overfor det Tilfælde, at de bliver afgjort ved, at den paagældende vedtager en ringe Bøde, hvilket heller ikke kan være styrkende for Retsbevidstheden, og hvilket i store Kredse af Befolkningen ganske naturligt maa mødes med Misfornøjelse.

Idet jeg paa Grund af den Maade, hvorpaa hele denne Sag i Øjeblikket foreligger, indskrænker mig til at gøre disse Bemærkninger og venter med at gøre den Række Bemærkninger til Enkeltheder, jeg i øvrigt har at fremsætte, indtil Forslaget